

at forebygge enhver Tvivl, at tages under Overveielse mellem 2den og 3die Behandling, Noget, som den ærede Ordfører vistnok ogsaa med mig vil være enig i. Med Hensyn til det sidste Punkt, som den ærede Landsthingsmand omtalte, troer jeg, at han ikke tænkte paa, at den Udgift, som der er Spørgsmaal om, ikke er en Udgift for Kongeriget, men vedrører hele Monarchiet; der vilde altsaa ikke ved Forhandlingerne her kunne blive Spørgsmaal om Forhøielse af de Midler, som ere stillede til Disposition i saa Henseende. Forrigt kan det ærede Medlem være forvisset om, at det er en Sag, der fra forskjellige Sider er af Interesse og netop ogsaa interesserer Indenrigsministeriet, som derfor gjerne vilde henvende sig til Finansministeren med en Opfordring til om muligt at virke for, at et større Beløb i saa Henseende blev bevilget til Anvendelse i næste Biennium.

Lüttichau: Jeg skal i Anledning af S. 12 tillade mig en ganske kort Bemærkning. Det er nemlig almindeligt, at Regjeringen, naar den paa een eller anden Maade understøtter gavnlige Foretagender, pleier at forlange, at de Paagældende vise, at de have Evne og Lyst til at udføre det Slags Arbejder derved, at de selv maae bidrage en vis Dvotadeel til de Arbejder, der skulle udføres. Dette foreskommer mig at maatte være anvendeligt ogsaa i dette Tilfælde; og det saameget mere, som det allerede kan have til Følge, at der paa givnen Anledning fra mange Sider kan forlanges optaget Kort, Nivellementer og Tegninger af flere Jordbrugere, uden at det sidenester kommer til virkelig Udførelse. Man kunde nemlig blive affrættet ved de Udgifter, som dermed ere forbundne, og senere betænke sig paa at lade Arbejdet udføre. Naar man derimod først skulde beslutte sig til at tage Deel i Udgifterne, saa troer jeg, man fra alle Sider vilde overveie Sagen noget næriere.

Indenrigsministeren: Jeg maa altid være erkjendelig, saasnart jeg fra Thingets Side bliver understøttet, hvor der er Spørgsmaal om Udgifter, der udredes af Finans-kassen; i dette Tilfælde forekommer det mig

dog, at der ikke i Forslaget, som det staaer i S. 12, kan være noget Betænkeligt. Jeg maa bede den ærede Rigsdagsmand lægge Mærke til de 2 Begrændsninger, som ere satte i Paragraphen. Den ene er vel den største, men den anden er dog heller ikke uden Betydning. Den, som jeg betragter som den største, er „forsaa vidt de fornødne Pengebeløb dertil bevilges ved Finansloven“. Altsaa ere Stranckerne meget bestemt givne i Bevillingsmyndighedens Haand. Det er ikke en Ret for de 5 Jordbrugere, at de kunne fordre denne Undersøgelse, men forsaa vidt det Hele skal føres igjennem, er det en nødvendig Forudsætning, at der bevilges Penge ved Finansloven. Det Andet er, at det ikke er en Forpligtelse for Indenrigsministeriet, men en Ret at anvende de Penge, der bevilges. Det er indtalt, at Ministeriet kan, naar Omstændighederne tale derved, indrømme det, hvorom der i denne Paragraph er Spørgsmaal. Deri ligger ogsaa, at Ministeriet maa som Garanti for, at det Hele er et alvorligt meent Foretagende, kunne fordre, at et Tilskud ydes fra vedkommende Bruger's Side. Det ligger ikke i Paragraphen med Nødvendighed, at det skal skee; antager Thinget det nu for nødvendigt, at idetmindste et Tilskud ydes fra Vedkommende, saa kan en Bestemmelse derom indsettes; men jeg troer at burde fremhæve, at der ere saa betydelige Strancker i Paragraphen selv, at der ikke er Grund dertil.

Lüttichau: Jeg skal dertil blot bemærke, at de Indstrænkninger, som ligge i Paragraphen, ikke ere undgaaede min Opmærksomhed; men det forhindrer ikke, at 5 Jordbrugere kunne begjære at faae deres Marker opmaalte, nivel- lerede og Forslag udarbejdede til Afsvøning af deres Marker. Naar da saadanne Arbejder ere udførte og Overslag ere forfattede, kunne de erklære, at de ikke ville have Arbejderne udførte.

Dahl: Jeg kan ikke see, at den ærede sidste Taler har Ret i, hvad han fremførte. Det forekommer mig, at den høitæredede Minister klart har vist, at det staaer til den lovgivende Magt at gjøre det afhængigt af, at Vedkommende selv bidrager Noget til Arbet-